

jeg, at det er rigtigere, at Lovforslaget bliver staaende urørt, og at den yderligere Drøftelse bliver udsat til den almindelige Revision, som Lovforslagets sidste Paragraph stiller i Udsigt: inden Udløbet af Finantsaaret 1863—64. Jeg veed ikke, hvorvidt en Erkendelse af, at en efterhjulpende Haand er ønskelig ved dette Lovarbejde, kan have havt nogen Deel i denne tilføjede Bestemmelse.

Kirke- og Underviisningsministeren: Min Stilling til de her foreliggende Vdringsforslag er unægtelig af en noget besynderlig Beskaffenhed, idet jeg fuldt saa meget som den ærede Landstingsmand, der nu satte sig, deler de Ansuelser, der ligge til Grund for disse Vdringsforslag, og dog kommer til det samme Resultat, som han og ønsker, at Thinget ikke gaaer ind paa dem. Det er jo ganske vist, at det første Forslag er af en saadan Beskaffenhed, at en reel Skade ikke kan skyde deraf, da det overhovedet ingen reel Betydning har; vistnok er det i og for sig ikke passende at optage denne Bestemmelse i Loven, men der kan dog heller ikke være nogen saa overordentlig stærk Grund til at ville have det ud af Loven. Det er jo oplyst tidligere, navnlig, om jeg ikke feiler, af den ærede Landstingsmand selv, at der ikke gjælder nogen anden Bestemmelse med Hensyn til Ansættelsen af Professorer end den naturlige, som man maa haabe til enhver Tid vil blive fastholdt, og som allerede er udtrykt, om ogsaa i den Tids Sprog, i Fundatsen, nemlig at man ikke til disse Poster skal vælge Andre end Mænd, der have givet Prøver paa Lærdom og Dygtighed til Posterne, og forsaavidt der er

flere at vælge imellem, den duelligste. Dette er et saa sundt Princip med Hensyn til Ansættelse, som man kan ønske sig. Hvad derimod de andre Vdringsforslag angaaer, kunde det vel synes, at disse ville medføre en mere væsentlig reel Forbedring, forsaavidt de angaae en ganske anden Stilling for de paa gjældende Embeder. Nu er det vist, at da disse Bestemmelser findes i en saa omfattende Lov som den her foreliggende, hvor saa mange andre Interesser ogsaa komme frem, kunde det vel være nødvendigt at gaae ind paa dem, selv om det virkelig skulde være Tilfældet, at en afgjørende Forringelse af Stillingerne derved var frembragt, om det ogsaa maatte siges, at Ubilligheden derved var større, end den dog efter hvad der foreligger i Virkeligheden ee. Det maa nemlig fastholdes, at der ved Loven, som den foreligger, isølge en senere tilføjet almindelig Paragraph ikke skeer nogensomhelst Forandring i de omhandlede Embedsmænds Adkomst og Berettigelse til Pension. Deres personlige Stilling bliver vel ikke forbedret, men heller ikke forringet ved Loven. Det er saaledes kun med Hensyn til Embederne selv eller med Hensyn til dem, der fremtidigt maatte ansættes dertil, at Spørgsmaalet opstaaer. Nu vil jeg indrømme, at efter min Overbestiøning kvalificere disse Embeder sig ogsaa fuldt saa meget som flere andre, der ere optagne i denne Lov, og som mange, der i andre Sphærer ere stillede saaledes, til at give Pensionsberettigelse; men jeg har ogsaa antaget og antager endnu, at det er utvivlsomt, at dette Spørgsmaal vil blive bragt frem, naar den Revision, som er bebudet i selve Loven, vil finde Sted.